

Les planimetries de Joan Vilacasas són un assoliment molt interessant del pintor dins del seu llenguatge totalment abstracte ■ QUIM PUIG

L'Espai Volart de Barcelona recupera la figura d'aquest pintor informalista, més conegut per les seves obres teatrals i per haver estat guionista de Joan Capri

Vilacasas, el maleït

Montse Frisach
 BARCELONA

És curiós el mecanisme de com un creador pot passar de l'èxit, fins i tot internacional, a l'ostracisme. Aquest és el cas de Joan Vilacasas (Sabadell 1920-2007), un dels pintors més importants de l'informalisme a Catalunya, que després d'una sòlida trajectòria com a pintor va arribar a ser molt més conegut com a dramaturg, novel·lista i com a guionista del gran Joan Capri. Una cosa no desmereix l'altra, evidentment, però massa vegades, com en el seu cas, creadors de gran qualitat han estat literalment oblidats.

La Fundació Vila Casas (res a veure amb el pintor, malgrat la semblança dels cognoms) vol reivindicar ara l'obra pictòrica de Joan Vilacasas amb una

retrospectiva que repassa totes les etapes de l'artista a l'Espai Volart de Barcelona. El crític Josep Casamartina, comissari de l'exposició, defineix el pintor com un "artista maleït", a qui no va afavorir gens l'hegemonia de Tàpies dins del grup d'informalistes catalans, així com el seu caràcter. "En Tàpies el va relegar a l'oblit però també és cert que ell era un home difícil", diu Casamartina.

L'exposició mostra com Vilacasas va començar amb una pintura figurativa i *pleinairista*, també amb retrats de l'amic Pere Quart o de l'esposa de Manolo Hugué. El 1949 el pintor va marxar a París, on es va estar deu anys, i on definitivament va optar per una abstracció clarament informalista, amb influències de Dubuffet o Mark Tobey. Una de les sè-

ries més interessants de Vilacasas són les planimetries, que semblen vistes aèries de ciutat però sense cap referència a la realitat. "És possible que arribés fins aquí gràcies al fet que havia fet el servei militar en el departament de topografia", assegura Josep Casamartina.

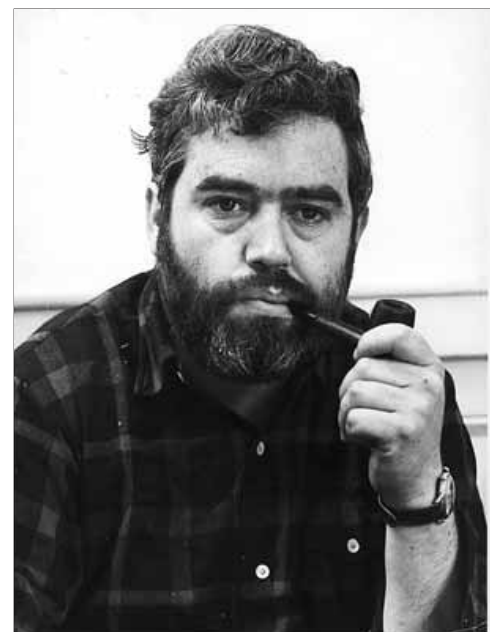
Fidel a l'abstracció

Les línies de les planimetries, entre geomètriques i líriques, van formar part del llenguatge artístic de Vilacasas per sempre, fidel fins al final a l'abstracció. Aquestes figures fins i tot encara es poden veure en grans murals de ferro i ceràmica en edificis de Barcelona de l'arquitecte Antoni Borrell com el Mediterráneo, al carrer Comte Borrell i Consell de Cent, i en edificis d'habitatges de Pedralbes. El seu treball com a artista plàs-

tic va tenir repercussió més o menys fins a finals dels seixanta i va entrar a poc a poc en un llarg oblit.

Vilacasas, però, ja feia temps que escrivia guions teatrals de misteri i intriga per a la Televisió Espanyola i també per al monologuista Joan Capri. El 1960 havia publicat la seva primera novel·la, *Doble blanc*, finalista del premi Joanot Martorell. A partir d'aquí l'escriptura va acabar dominant la seva activitat, amb èxits com ara les obres teatrals *Mercè dels uns*, *Mercè dels altres*, amb l'actriu Mercè Bruquetas. "Va ser maleït com a pintor, però mai com a escriptor", conclou Josep Casamartina. ■

* **Joan Vilacasas. Del 'plein air' al firmament.** ESPAI VOLART. AUSIÀS MARC, 22. BARCELONA. FINS AL 13/4

Joan Vilacasas va ser més reconegut com a dramaturg d'obres populars que com a pintor ■ ARXIU AVUI